

[Chr. Christensen]

tet og forpligtelse til side. Sker dette, som det skete i visse tilfælde den 15. marts 1979, så må samfundet gennemføre de nødvendige foranstaltninger for at modvirke gentagelser, og det må ske sådan, at der ikke opstår tvivl om myndighedernes vilje og evne til at gennemføre det nødvendige, og det må ske sådan, at alle overtrædere føler sig ligeligt og retfærdigt behandlet. Hvis dette sker, så tror jeg, vi også fremover kan have en loyal og tro tjenestemandstand til glæde for tjenestemændene og samfundet som helhed.

Idet jeg takker statsministeren for den holdning, der kom til udtryk i statsministerens redegørelse, skal jeg sige, at vi kan tiltræde det fremsatte dagsordensforslag.

Ib Christensen (DR):

Retsforbundets folketingsgruppe tager skarp afstand fra den slags aktioner, som arbejdsnedlæggelsen den 15. marts 1979 var. Vi mener, at tjenestemandssystemet ikke på lang sigt kan overleve ret mange af den slags aktioner.

Når det er sagt, så er det også værd at vurdere baggrunden for denne aktion. Baggrunden for denne aktion var den tvangsindkomstpolitik, som et stort flertal i dette folketing har ansvaret for, inklusive det parti, som har fremsat et dagsordensforslag og har fremkaldt debatten her i dag. Det var en tvangsindkomstpolitik, hvor de offentligt ansatte ved den overenskomstsituation, der var tale om dengang, altså i 1979, end ikke havde fået en reel forhandlingsmulighed over for sin modpart for at diskutere løn- og arbejdsvilkårene i den kommende overenskomstperiode. Den harme, der ligger bagved, er berettiget. Det undskylder ikke, men det forklarer, at bægret flød over.

Det, der var tale om, var en kortvarig demonstration mere end en arbejdsnedlæggelse af den art, som forudsættes i det sanktionssystem, som eksisterer, og jeg kan godt dele det konservative folkepartis og andres bekymring over den uensartede sanktionsprocedure, som faktisk er anvendt. Dertil må dog siges, at når den var uens, så hænger det ikke blot sammen med, at der var tale om forskellige ministre, hvor koordinationen åbenbart lod en del tilbage at ønske, men også med, at situationerne og tilfældene var meget forskellige.

Statsministeren understregede i sin redegørelse, at det faktisk var og er således, at det sanktionssystem, som eksisterer, overhovedet ikke er bygget til at håndtere en kollektiv aktion som den, der her var tale om. Uanset i hvilket omfang man placerer ansvaret hos regeringen for dens manglende evne eller vilje til at håndtere situationen eller i de regelsæt, som er gældende, så er det klart, at det er en situation, som ikke bør gentage sig ud fra noget synspunkt. Vi mener derfor, at det er meget vigtigt helt utvetydigt at få præciseret tjenestemændenes rettigheder og forpligtelser, og vil altså gerne støtte regeringen i, at man nu prøver at finde ud af, hvordan man kan klare en eventuel lignende situation.

Dér kunne det give anledning til nogen ængstelse, om man i det samarbejde og den forhandling, man skal have med tjenestemændenes organisationer, ender i en eller anden form for begrænset aktionsret, og det er just ikke noget, der vil være egnet til at bevare tjenestemandssystemet. Derfor vil vi tage forbehold med hensyn til, hvilket resultat man når frem til, men at de nuværende regelsæt på området ikke er tilstrækkelige, er i hvert fald klart.

Der er faldet meget positive udtalelser her under debatten om tjenestemandsbegrebet, og vi ønsker også tjenestemandsbegrebet bevaret, tjenestemandsansættelsen fortsat. Men det, som der nok kunne være grund til at diskutere, men altså ikke ved denne lejlighed, er, i hvilket omfang man overhovedet skal have tjenestemandsansættelse. Vi mener, det er en uholdbar situation, at man inden for samme art af arbejde, samme arbejdsfunktioner, har forskellige ansættelsesvilkår: nogle er overenskomstansatte, andre er tjenestemænd. Det er en aldeles uholdbar situation. Vi mener derfor, at det, det kan være rigtigt at diskutere i fremtiden, altså gerne ved en anden lejlighed, er, i hvilket omfang og i hvilke funktioner man skal bruge tjenestemandsbegrebet, om ikke tjenestemandsansættelse udelukkende bør finde sted inden for sådanne offentlige funktioner, som må skønnes at være livsvigtige og vitale, og at man så på alle de andre områder bruger overenskomstansættelse. Det kunne der godt være anledning til at tage op til overvejelse i dette ting.